RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 226.734 van 13 maart 2014
in de zaak A. 203.876/VII-38.454.

In zake : de NV BAECK & JANSEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Surmont
kantoor houdend te 2300 Turnhout
de Merodelei 112
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE ANTWERPEN

Tussenkomende partij :
Mike EYKMANS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Van Wynsberge
kantoor houdend te 9080 Lochristi
Denen 157
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 maart 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de deputatie van de provincie Antwerpen van 10 november 2011 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Balen van 23 december 2009, houdende weigering van de milieuvergunning aan Mike Eykmans voor de tussentijdse opslag van uitgegraven bodem op percelen gelegen aan de Langvennen 92 te Balen, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt opgeheven en de gevraagde milieuvergunning gedeeltelijk wordt verleend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 25 september 2012. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tussenkomende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 mei 2013.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Koen Van Den Wyngaert, die loco advocaat Jan Surmont verschijnt voor de verzoekende partij, adviseur Mark Michiels, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Jan Opsommer, die loco advocaat Koen Van Wynsberge verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 5 oktober 2009 dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Balen een milieuvergunningsaanvraag in voor het exploiteren, op percelen gelegen aan de Langvennen 92 te Balen, van een inrichting omvattende : een tussentijdse opslagplaats van uitgegraven bodem met een capaciteit van 250 m³, het stallen van 7 voertuigen en/of aanhangwagens, de opslag van 300 liter gassen, de opslag van 12.500 liter mazout, de opslag van 400 liter motorolie en hydraulische olie, 1 verdeelslang en een tussentijdse opslagplaats van uitgegraven bodem met een capaciteit van 9.312,5 m³. Tevens wordt de afwijking gevraagd van een aantal voorwaarden van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna : Vlarem II).

De verzoekende partij exploiteert op aangrenzende percelen "een bedrijf dat actief is in de staal- en aluminium bouw".

3.2. Bij besluit van 23 december 2009 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Balen de gevraagde milieuvergunning. Het decisief weigeringsmotief luidt als volgt :

> "de aanvraag is niet in overeenstemming met de van kracht zijnde planvoorschriften omdat de gebieden bestemd voor ambachtelijke bedrijven en voor kleine en middelgrote ondernemingen mede bestemd zijn voor kleine opslagplaatsen van goederen, gebruikte voertuigen en schroot, met uitzondering van afvalprodukten van schadelijke aard. Huidige aanvraag is geen kleine opslagplaats, en overschrijdt de draagkracht van deze definitie, waardoor de activiteit eerder thuishoort in industriegebied".

3.3. Tegen voormeld besluit stelt de tussenkomende partij beroep in bij de deputatie van de provincie Antwerpen. In het beroepschrift wordt uitvoerig ingegaan op de motieven van de beroepen beslissing.

3.4. In het kader van de beroepsprocedure worden de nodige adviezen ingewonnen.

3.5. Op 12 mei 2010 verklaart de deputatie van de provincie Antwerpen het beroep gegrond, heft zij de beroepen beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Balen op en verleent zij aan de tussenkomende partij de gevraagde milieuvergunning, weze het niet onder alle gevraagde afwijkende milieuvoorwaarden.

3.6. Bij arrest nr. 214.497 van 7 juli 2011 vernietigt de Raad van State de beslissing van de deputatie van 12 mei 2010, op grond van volgende overwegingen :

> "10. De vergunde inrichting is gelegen op percelen die volgens het gewestplan Herentals-Mol, vastgesteld bij koninklijk besluit van 28 juli 1978, bestemd zijn tot gebied voor ambachtelijke bedrijven en KMO's. Met betrekking tot dergelijke gebieden bepaalt artikel 8.2.1.3 van het inrichtingsbesluit dat ze 'mede bestemd (zijn) voor kleine opslagplaatsen van goederen, gebruikte voertuigen en schroot, met uitzondering van afvalprodukten van schadelijke aard'.
>
> De artikelen 2 en 3 van de motiveringswet bepalen dat elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.
>
> Uit de voormelde bepalingen volgt dat het bestreden besluit de motieven moet vermelden op grond waarvan de vergunningverlenende overheid van oordeel is dat de beoogde opslagplaats voor uitgegraven bodem - die op grond van artikel 9, § 4, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning te beschouwen is als een inrichting van klasse 2 - verenigbaar is met de bestemming van gebied voor ambachtelijke bedrijven en KMO's. In dat verband wordt niet aangenomen dat de planologische verenigbaarheid te dezen geen nadere motivering behoeft omdat ze 'evident' zou zijn. Het volstaat te verwijzen naar de beslissing in eerste aanleg waarbij, op basis van een ongunstig stedenbouwkundig advies, de gevraagde vergunning precies om planologische redenen wordt geweigerd.
>
> In de bestreden beslissing wordt overwogen 'dat gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting, die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften'. Uit de aangehaalde overweging blijkt niet op grond van welke eigen redenen de verwerende partij tot haar conclusie is gekomen.

In de mate dat 'voor de evaluatie van de elementen aangebracht door de aanvrager/beroeper' de bestreden beslissing verwijst naar 'het advies van de PMVC en AMV', en op basis van die overwegingen de verwerende partij moet worden geacht de stedenbouwkundige 'beoordeling' van voormelde adviezen tot de hare te hebben gemaakt, wordt het volgende vastgesteld.

In het advies van de afdeling Milieuvergunningen wordt vooreerst het standpunt van de beroepsindiener omtrent de planologische en stedenbouwkundige verenigbaarheid van zijn inrichting weergegeven. Uit die loutere weergave blijkt geen beoordeling ten gronde. Vervolgens bevat het advies een letterlijke weergave van het betrokken bestemmingsvoorschrift van het inrichtingsbesluit. Het voorwerp van de aanvraag wordt aan dat voorschrift echter niet concreet getoetst. Ten slotte stelt de afdeling Milieuvergunningen nog het volgende : 'De Vlarem wetgeving voorziet geen verbodsbepaling qua inplanting voor deze aangevraagde activiteit ten aanzien van kmo gebieden. Voor de planologische verenigbaarheid en beoordeling van overschrijding van de draagkracht van dit gebied binnen het gewestplan of BPA door inplanting van het bedrijf wordt verwezen naar het advies van het Agentschap RO Vlaanderen'. Het staat buiten kijf dat de afdeling Milieuvergunningen hier slechts tot een milieuhygiënische toetsing is overgegaan. Er wordt immers gesteld dat Vlarem geen verbodsbepaling bevat, maar Vlarem is een milieuhygiënische en geen stedenbouwkundige reglementering. Zulks blijkt ook uit het feit dat de afdeling Milieuvergunningen voor de beoordeling van de planologische verenigbaarheid en de overschrijding van de draagkracht van het gebied verwijst naar het advies van het Agentschap Ruimtelijke Ordening Vlaanderen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar geen advies heeft uitgebracht.

In het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie wordt opnieuw benadrukt dat de Vlarem-wetgeving geen verbodsbepaling voorziet voor de inplanting van de gevraagde activiteit ten aanzien van KMO-gebieden. De adviescommissie is daarom van oordeel dat 'de inrichting principieel stedenbouwkundig verenigbaar is'. Het enige inhoudelijke argument dat de Provinciale Milieuvergunningscommissie tot die principiële verenigbaarheid doet besluiten moet derhalve gezocht worden in het advies van de afdeling Milieuvergunningen. Zoals reeds werd vastgesteld bevat dit advies echter geen afdoende stedenbouwkundige toetsing van de vergunningsaanvraag.

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing, ter zake de planologische verenigbaarheid van de inrichting, niet afdoende gemotiveerd is door de verwijzing naar de adviezen van de afdeling Milieuvergunningen en de Provinciale Milieuvergunningscommissie".

3.7. Vervolgens wordt de beroepsprocedure tegen de in eerste aanleg genomen weigeringsbeslissing hernomen. In dit kader worden opnieuw de vereiste adviezen ingewonnen.

De afdeling Milieuvergunningen, de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij en de Provinciale Milieuvergunningscommissie adviseren in hoofdzaak gunstig, de dienst Natuurlijke Rijkdommen en de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar verlenen een gunstig advies, de Vlaamse Milieumaatschappij geeft inzake de watertoets een stilzwijgend gunstig advies en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Balen verleent een ongunstig advies met betrekking tot de watertoets, gelet op het ontbreken van de nodige riolering en een grachtencomplex en op de problemen inzake water die zich reeds in het verleden in dit gebied manifesteerden.

3.8. Op 10 november 2011 neemt de deputatie van de provincie Antwerpen een nieuwe beslissing over het beroep. Zij verklaart het beroep gedeeltelijk gegrond, heft de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Balen van 23 december 2009 op en verleent, mits het opleggen van een aantal bijzondere vergunningsvoorwaarden, de gevraagde vergunning, behalve wat de tussentijdse opslagplaats van uitgegraven bodem betreft, waarvan de capaciteit wordt beperkt tot 7.650 m³ in plaats van de gevraagde 9.312,5 m³.

Dit is het thans bestreden besluit, dat als volgt is gemotiveerd :

"(…)
Overwegende dat het advies van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 25 augustus 2011 in aanmerking wordt genomen;
Overwegende dat daarenboven dergelijke zones bestemd zijn voor kleine opslagplaatsen van goederen, gebruikte voertuigen en schroot met uitzondering van afvalproducten van schadelijke aard; dat de aanvraag betrekking op een tijdelijke opslagplaats voor grond (TOP) en dient te worden beschouwd als een kleine opslagplaats voor tijdelijke opslag van grond; dat deze activiteiten enkel thuishoren in een zone voor ambachtelijke bedrijven en KMO-gebied; dat gelet op de eerder geringe omvang van het bedrijf, het bedrijf kan worden ondergebracht in een zone voor ambachtelijke bedrijven en KMO-gebied; dat het bedrijf overigens minder de helft van het perceel benut voor de opslag van grond, zodat hoe dan ook van grootschalige activiteiten die de draagkracht van de definitie opslag zouden overstijgen er geen sprake kan zijn;
Overwegende dat daarenboven dergelijke inrichting in geen enkele andere zone kan worden ondergebracht; dat de door de aanvrager beoogde activiteiten niet kunnen worden ondergebracht in een woongebied aangezien geoordeeld

wordt dat ze in dergelijke zone hoe dan ook voor veel meer hinder zouden zorgen; dat de door aanvrager beoogde activiteiten evenmin kunnen worden ondergebracht in een industriegebied aangezien de activiteiten te kleinschalig zijn om onder te brengen in hetzij gebieden voor vervuilende industrieën, hetzij gebieden voor milieubelastende industrieën; dat de gebieden voor vervuilende industrieën bestemd zijn voor de vestiging van bedrijven die ter bescherming van het leefmilieu moeten worden afgezonderd; dat de gebieden voor milieubelastende industrieën bestemd zijn voor de vestiging van bedrijven die om economische of sociale redenen moeten worden afgezonderd; dat gelet op de beperkte hinderlijkheid van de activiteiten deze activiteiten niet thuishoren in een zone voor vervuilende industrieën of een zone voor milieubelastende industrieën; dat de activiteiten betrekking hebben op de tussentijdse opslag van uitgegraven bodem met een capaciteit van 250 m³(R 2.1.3.1), het stallen van 7 voertuigen, opslag van 300 l gassen opslag van 12.500 l mazout in bovengrondse opslagtanks de opslag van 400 l motorolie en hydraulische olie, 1 verdeelslang en tussentijdse opslag van maximaal 9.312,50 m³ (R 61.2.1); dat gelet op de aard en de omvang van deze activiteiten deze niet kunnen worden beschouwd als dermate omvangrijk of hinderlijk, dat zij om redenen van bescherming van het leefmilieu, economische redenen of sociale redenen dienen te worden afgezonderd in een zone voor milieubelastende industrieën of een zone voor vervuilende industrieën; dat een gebied voor KMO en ambachtelijke bedrijven de geëigende zone is om deze activiteiten in onder te brengen;

Overwegende dat wat betreft de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening gesteld kan worden dat de het voorwerp van de aanvraag verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening en met de onmiddellijke omgeving; dat er slechts beperkte constructies worden opgericht op het terrein; dat er enkel sprake is van een verharding en van het gewoonlijk gebruiken van een grond als opslagplaats; dat de ruimtelijke impact van deze constructies eerder beperkt is; dat de opslag in hoogte beperkt blijft zodat de ruimtelijke impact en er vanuit het oogpunt van de schaal gesteld kan worden dat de aanvraag verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening; dat de tijdelijke opslag van grond zich slechts uitstrekt over minder dan de helft van het perceel waarop de aanvraag is gesitueerd; dat gelet op de aard en functie van het bedrijf van aanvrager de aanvraag functioneel inpasbaar is in de omgeving; dat de activiteiten van de aanvrager minder hinderlijk zijn dan deze van het naastliggende bedrijf; dat het woonklimaat van de omliggende woningen niet nadelig zal worden beïnvloed door de tijdelijke opslag van grond en de beperkte transporten die met deze opslagactiviteiten gepaard gaan; dat er evenmin een invloed te vrezen is op de gezondheid, het gebruiksgenot en de veiligheid van de woningen in de omgeving in het algemeen;

Overwegende dat het uitzicht van de omgeving wordt gedetermineerd door het naastliggende bedrijf Baeck en Janssen; dat uit de stedenbouwkundige vergunning blijkt dat de bestaande bebossing zal worden gerooid en vervangen worden door een groenscherm rondom het perceel; dat gelet op het feitelijk uitzicht voor indiening van de aanvraag en gelet op het feit dat thans een groenscherm moet worden aangeplant, redelijkerwijze kan worden gesteld dat het uitzicht van de omgeving niet noemenswaardig wijzigt; dat de opslag die

beperkt is in de hoogte immers visueel gebufferd wordt door de groenbuffer; dat deze groenbuffer in de plaats van beplantingen die op het terrein aanwezig waren komt, en waarvoor de aanvrager tevens over een stedenbouwkundige vergunning beschikt om de struiken, bomen en begroeiing te rooien; dat de opslag minder dan de helft van het perceel van de aanvrager beslaat; dat vanuit het oogpunt van ruimtegebruik de aanvraag verenigbaar is; dat er maatregelen worden genomen teneinde stofhinder naar de omgeving toe te beperken; dat deze maatregelen bestaan erin stofhinder te voorkomen door besproeien van de opslag met regenwater, en de aanleg van een groenbuffer; dat de mobiliteitshinder beperkt is gelet op het feit dat het aantal bijkomende transporten beperkt blijft tot gemiddeld 2 per dag; dat ook vanuit het oogpunt van de hinderaspecten de aanvraag verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting, die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat de adviezen van de AMV en de PMVC, zoals hierboven weergegeven, in aanmerking worden genomen; dat derhalve de vergunning wordt geweigerd voor de tussentijdse opslagplaats voor uitgegraven bodem onder rubriek 61.2.1 van meer dan 7.650 m³; dat ook met betrekking tot de gevraagde afwijkingen en de voorgestelde algemene, sectorale en bijzondere voorwaarden het advies van de PMVC kan worden gevolgd;

Overwegende dat voor de evaluatie van de elementen aangebracht door de beroeper, gehoord door de PMVC, verwezen wordt naar het advies van de PMVC, zoals hierboven weergegeven;

Overwegende dat met betrekking tot de watertoets wordt opgemerkt dat de inrichting zich niet situeert binnen een overstromingsgevoelig gebied, de uitvoering van het project geen wijziging van het grondwaterstromingspatroon tot gevolg heeft en dat het in se net de verantwoordelijkheid van de gemeente is om te voorzien in een degelijke riolering ter plaatse zoals ook opgemerkt door de PMVC; dat daarenboven in beroep de deputatie de stedenbouwkundige vergunning heeft verleend en dat in dit kader van de besluitvorming over de stedenbouwkundige aanvraag de watertoets ook werd uitgevoerd; dat het volgende hierin werd gesteld: 'Watertoets : Bij nazicht van de Vlaamse kaart met de overstromingsgevoelige gebieden, blijkt het perceel niet gelegen te zijn in een effectief of een mogelijk overstromingsgevoelig gebied. De voorliggende aanvraag voorziet de mogelijkheid van het verharden van een aanzienlijke oppervlakte, zodat rekening gehouden moet worden met het mogelijke effect op de plaatselijke waterhuishouding. Door de toename van de verharde oppervlakte wordt de infiltratie van het hemelwater in de bodem plaatselijk beperkt. Dit wordt gecompenseerd door regenwateropvang van 7500 L en een infiltratiezone.

Het rooien van bomen moet aangezien worden als vegetatiewijziging voor zover het gaat om een stuk bos. Voor vegetatiewijziging is er een specifieke watertoetsrichtlijn opgemaakt, die echter niet relevant is indien het gaat om lijnvormige elementen (rijen bomen) of individuele bomen; dat in se de watertoets dus al is gebeurd in het kader van een andere procedure, in dit geval de stedenbouwkundige vergunning; dat hieruit voldoende blijkt dat de

gevraagde activiteiten, mits naleving van de in onderhavig besluit opgelegde voorwaarden, geen nadelige gevolgen hebben voor het watersysteem; dat derhalve de aanvraag voldoet aan de in artikel 5 opgesomde doelstellingen van het decreet integraal waterbeleid van 18 juli 2003;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie/verandering mits naleving van de in onderhavig besluit opgelegde milieuvergunningsvoorwaarden tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt, behalve voor wat betreft het gedeelte van de aanvraag dat betrekking heeft op de tussentijdse opslagplaats voor uitgegraven bodem onder rubriek 61.2.1 van meer dan 7.650 m³;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat het beroep gedeeltelijk gegrond te verklaren, het bestreden schepencollegebesluit op te heffen en de gevraagde vergunning toe te staan voor een termijn verstrijkend op 12 mei 2030, behalve voor wat betreft de tussentijdse opslagplaats voor uitgegraven bodem onder rubriek 61.2.1 van meer dan 7.650 m³".

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie nopens de tijdigheid van het verzoekschrift

4. De verwerende partij werpt op dat het verzoekschrift, ingediend op 2 maart 2012, laattijdig is, aangezien het bestreden besluit werd bekendgemaakt via aanplakking van 7 december 2011 tot en met 6 januari 2012, waardoor de beroepstermijn is ingegaan op 7 december 2011 om te verstrijken op 6 februari 2012.

5. De verzoekende partij repliceert dat voor derden-belanghebbenden de beroepstermijn voor de Raad van State niet ingaat op de eerste dag van de aanplakking van de vergunning, doch slechts na afloop van de bekendmakingsperiode. Aldus zou de beroepstermijn pas zijn ingegaan op 7 januari 2012 en zijn verstreken op 6 maart 2012.

Beoordeling

6. Overeenkomstig artikel 50, 4°, b), van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams

reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I) moet de beslissing van de deputatie houdende uitspraak over een beroep tegen een door het college van burgemeester en schepenen genomen beslissing over een milieuvergunningsaanvraag worden bekendgemaakt door aanplakking gedurende dertig kalenderdagen. Voor diegenen die voor de kennisneming van de beslissing in beroep aangewezen zijn op de voorgeschreven bekendmaking, vangt de termijn van zestig dagen om bij de Raad van State beroep in te stellen aan na afloop van de bekendmakingsperiode.

Te dezen wordt niet betwist dat de bestreden beslissing werd bekendgemaakt door aanplakking op 7 december 2011 tot en met 6 januari 2012. Aangezien de verzoekende partij niet bij het beroep zelf was betrokken, werd zij niet op individuele wijze in kennis gesteld van de uitkomst van het beroep, noch diende dit te gebeuren. De beroepstermijn nam bijgevolg pas een aanvang na afloop van de periode van aanplakking.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

7. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel zet zij uiteen dat de motivering van het bestreden besluit op milieutechnisch vlak uit de loutere verwijzing bestaat naar de adviezen van de afdeling Milieuvergunningen en van de Provinciale Milieuvergunningscommissie, zonder een eigen beoordeling door de verwerende partij omtrent de verwachte hinder van de exploitatie, en dit terwijl nochtans een

ongunstig advies voorlag van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Balen. Bovendien stelt de verzoekende partij dat het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie op milieutechnisch vlak niet afdoende onderbouwd is, op zijn beurt verwijst naar de andere uitgebrachte adviezen en in hoofdzaak betrekking heeft op de door de exploitant gevraagde afwijkingen van de bepalingen van Vlarem II inzake het bijhouden van een register, de omheining en het uithangbord, doch geen eigen beoordeling bevat van de milieutechnische aspecten van de geplande inrichting. Waar volgens het advies van de afdeling Milieuvergunningen het aantal transportbewegingen beperkt wordt tot twee per dag en door het gebruik van de Kanaalweg geen overmatige hinder zal ontstaan, merkt de verzoekende partij op dat dit een loutere verklaring door de aanvrager betreft en dat bovendien de feitelijke situatie ter plaatse wordt miskend. Met name zouden alle mogelijke toegangswegen tot de exploitatie onaangepast zijn voor vrachtverkeer, zou de verkeerssituatie ter plaatse thans reeds gevaarlijk zijn, gelet op het intens fietsverkeer op de Kanaaldijk, de beperkte zichtbaarheid op de haakse bocht die uitgeeft op de Kanaaldijk, de smalle straten, de aanwezige spoorweg en het gebrek aan uitwijkingsmogelijkheden en zou die situatie nog verzwaard worden door de bijkomende transportbewegingen en de moddersporen die de vrachtwagens achterlaten. Volgens de verzoekende partij zou dit leiden tot onaanvaardbare hinder voor de andere weggebruikers en de omwonenden, hetgeen ook werd bevestigd in de weigeringsbeslissing in eerste aanleg, waardoor voor het bestreden besluit een strengere motiveringsplicht gold. Voor zover als vergunningsvoorwaarde wordt opgelegd dat "maximaal" gebruik moet worden gemaakt van de Kanaalweg, merkt de verzoekende partij op dat dit moeilijk te controleren valt, dat dergelijke voorwaarde erop wijst dat de vergunning had moeten worden geweigerd en dat hiermee volledig wordt voorbijgegaan aan de reeds bestaande gevaarlijke situatie ter plaatse. Waar volgens het advies van de afdeling Milieuvergunningen het opgevangen hemelwater zal worden verstoven over de zandhopen tijdens droge periodes teneinde stofhinder te voorkomen, stelt de verzoekende partij dat dit niet als voorwaarde wordt opgelegd in het bestreden besluit en evenmin wordt gemotiveerd waarom. Voor zover in voormeld advies wordt gesteld dat voldoende maatregelen worden getroffen om verontreiniging van

bodem en grondwater te voorkomen, merkt de verzoekende partij op, wat de vergunde opslag van 250 m³ verontreinigde grond betreft, dat bij gebrek aan riolering verontreinigde grond zou kunnen infiltreren van op de voorziene betonplaat en door neerslag in de ondergrond terechtkomen, dat in het advies wordt erkend dat de grond op de betonplaat vervuild kan zijn en het opgevangen hemelwater moet worden afgevoerd naar een verwerker, doch dit niet als exploitatievoorwaarde wordt opgelegd in het bestreden besluit en dat bovendien verontreinigd water mogelijks in de hemelwaterput kan achterblijven en samen met niet-verontreinigd water kan worden overgebracht naar de infiltratiezone met alle schadelijke gevolgen vandien.

Wat betreft de gevraagde afwijking van de bepalingen van Vlarem II inzake de breedte van het groenscherm, zet de verzoekende partij uiteen dat dergelijke afwijking een bijzondere motivering vereist, hetgeen te dezen niet is gebeurd en dat het advies van de afdeling Milieuvergunningen op dit punt tegenstrijdigheden bevat, nu enerzijds wordt gesteld dat de afdeling zich aansluit bij het Agentschap Ruimtelijke Ordening, indien deze de afwijking zou toestaan en anderzijds dat de afwijking wordt aanvaard, tenzij de stedenbouwkundige reglementering strengere voorschriften oplegt. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat het Agentschap Ruimtelijke Ordening niet een minder breed groenscherm heeft "toegestaan", dat overeenkomstig artikel 7.2.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna : inrichtingsbesluit) en de omzendbrief bij dit besluit, waarnaar wordt verwezen in het advies van de afdeling Milieuvergunningen, rondom ambachtelijke zones een bufferstrook moet worden aangelegd van minstens vijftien meter breed met een verdubbeling indien aanpalend aan woongebied, en dat in het bestreden besluit zonder enige motivering wordt afgeweken van voormeld advies en de afwijking van Vlarem II wordt toegestaan. Ook meent de verzoekende partij dat de afdeling Milieuvergunningen zich verschuilt achter de beoordeling in het kader van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag, terwijl het gaat om het voorzien van een groenscherm in toepassing van de milieureglementering (Vlarem II) en dat ook in het kader van

een milieuvergunningsaanvraag een stedenbouwkundige toetsing moet plaatsvinden. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat plaatsgebrek geen afdoende reden vormt om een afwijking toe te staan op de milieutechnische bepalingen inzake de breedte van een groenscherm, in het bijzonder wanneer de inrichting deels de opslag van schadelijke afvalproducten betreft en grenst aan bos- en woongebied, dat de verwijzing naar de "aard van de activiteit en de ligging" dan ook een loutere stijlformule is, dat in de vernietigde beslissing van de deputatie van de provincie Antwerpen een groenscherm was voorzien langs de drie grenzen van het terrein en dat geen enkel concreet element voorhanden is om te besluiten dat de afwijking van de grootte van het groenscherm de hinder voor de omwonenden tot een aanvaardbaar niveau zal beperken.

Ten slotte betoogt de verzoekende partij, wat betreft de gevraagde afwijking van de bepalingen van Vlarem II inzake het gebruik van een geijkte weegbrug met automatische registratie, dat de afdeling Milieuvergunningen omtrent die afwijking gunstig adviseerde mits gebruik van een alternatief weegsysteem, maar dat niet wordt gemotiveerd waarom dergelijke afwijking te dezen noodzakelijk zou zijn en evenmin in welke mate het voorgestelde alternatief voldoende waarborgen zou bieden voor mens en milieu.

In een tweede middelonderdeel zet de verzoekende partij uiteen dat noch in het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie van 11 oktober 2011, noch in het bestreden besluit de milieutechnische en stedenbouwkundige bezwaren van de verzoekende partij, vervat in haar nota van 21 september 2011, in de beoordeling werden betrokken. Dit klemt volgens de verzoekende partij des te meer, nu de oorspronkelijke beslissing van de deputatie van de provincie Antwerpen precies werd vernietigd wegens een gebrekkige motivering op stedenbouwkundig vlak.

8. De verwerende partij antwoordt, met betrekking tot het eerste onderdeel, dat in het bestreden besluit alle adviezen expliciet worden weergegeven en bovendien op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd waarom zij tot het bestreden

besluit is gekomen. Zij stelt het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie, alsook het advies van de afdeling Milieuvergunningen, waarin wordt berekend dat de facto slechts twee transporten per dag via de weg zullen plaatsvinden, tot de hare te hebben gemaakt en dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoont dat de verkeershinder "dermate" zal toenemen door de exploitatie. Voorts benadrukt de verwerende partij dat nergens wordt aangetoond dat er sprake zal zijn van onaanvaardbare stofhinder, dat in dat verband maatregelen worden genomen zoals de aanleg van een groenbuffer, dat het bestreden besluit steunt op de uitgebrachte adviezen, waarin wordt geoordeeld dat voldoende maatregelen worden getroffen om de stofhinder tot een aanvaardbaar niveau te beperken en dat de maatregel van het verstuiven van hemelwater over de zandhopen in de vergunningsaanvraag wordt vermeld, zodat de overheid er mag van uitgaan dat die maatregel ook daadwerkelijk zal worden geïmplementeerd en dus niet als voorwaarde moest worden opgenomen in de milieuvergunning. Met betrekking tot de watertoets betoogt de verwerende partij dat de inrichting niet is gelegen in overstromingsgevoelig gebied, dat de exploitatie geen wijziging van het grondwaterstromingspatroon tot gevolg heeft en dat het de verantwoordelijkheid van de gemeente is om te voorzien in een degelijke riolering ter plaatse. De verwerende partij merkt op dat de watertoets reeds is uitgevoerd in het kader van de stedenbouwkundige vergunningsprocedure en dat ter zake een bijzondere voorwaarde is opgelegd in het bestreden besluit teneinde de hinder tot een absoluut minimum te beperken, met name "mag (er) geen overloop tussen de hemelwateropvang afkomstig van de betonplaat en het infiltratiebekken aanwezig zijn". Vervolgens argumenteert de verwerende partij dat de afwijking inzake het groenscherm afdoende is gemotiveerd en dat gelet op de kleinschaligheid, de aard van de activiteiten en de ligging van de inrichting die afwijking kan worden aanvaard, tenzij de stedenbouwkundige regelgeving strengere voorschriften zou opleggen, wat te dezen niet het geval is. De bijzondere vergunningsvoorwaarde met betrekking tot de afwijking inzake het weegsysteem, houdt volgens de verwerende partij geen verband met de verleende afwijking inzake het groenscherm.

Wat het tweede onderdeel betreft, antwoordt de verwerende partij dat de huidige verzoekende partij geen partij was in de administratieve beroepsprocedure, zodat haar nota absoluut niet van doorslaggevend belang was en dat die nota daarenboven geen nieuwe elementen bevatte, doch slechts een herhaling van de reeds gekende argumenten.

9. De tussenkomende partij laat gelden dat de opmerkingen van de gemeente Balen en de bezwaren van de verzoekende partij omtrent de hinderaspecten, mobiliteit en gevaar voor bodem- en grondwaterverontreiniging alle aan bod zijn gekomen in het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie. Zij wijst erop dat in het bestreden besluit de milieutechnische beoordeling in voormeld advies wordt bijgetreden en bovendien bijzondere vergunningsvoorwaarden worden opgelegd met betrekking tot de verkeersdruk en de potentiële grondwaterverontreiniging. Volgens de tussenkomende partij toont de verzoekende partij niet aan dat de motivering van het bestreden besluit feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is, noch dat de maatregel van het besproeien van de opslagplaats onvoldoende garanties zou bieden om de stofhinder tot een aanvaardbaar niveau te beperken, noch dat twee transporten per dag de verkeersleefbaarheid in de onmiddellijke omgeving zouden bedreigen, noch dat de bijzondere vergunningsvoorwaarde, opgelegd om grondwaterverontreiniging te voorkomen, kennelijk onredelijk of onvoldoende gemotiveerd is.

10. In haar laatste memorie zet de verzoekende partij uiteen, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat zij wel degelijk belang heeft bij het opwerpen van de mobiliteitsproblematiek, aangezien de eventuele omstandigheid dat haar eigen activiteiten reeds een zekere mobiliteitshinder zouden veroorzaken, geen vrijbrief inhoudt voor de vergunningverlenende overheid om zonder meer toe te laten dat de bestaande toestand bijkomend wordt bezwaard, doch integendeel, een des te zorgvuldiger optreden vereist van de overheid en de nodige terughoudendheid om de omgeving verder te belasten. Voorts benadrukt de verzoekende partij dat de afdeling Milieuvergunningen van oordeel was dat de

maatregel van het verstuiven van hemelwater over de zandhopen noodzakelijk is om de verwachte stofhinder binnen aanvaardbare perken te houden en de aanvraag te kunnen vergunnen, zodat er volgens de verzoekende partij sprake is van een tegenstrijdigheid wanneer de verwerende partij die maatregel enerzijds als overweging opneemt in het bestreden besluit, maar anderzijds niet oplegt als bijzondere vergunningsvoorwaarde. De verzoekende partij merkt in dat verband op dat de begunstigde van een milieuvergunning enkel rekening moet houden met het dictum van de vergunningsbeslissing.

Met betrekking tot het tweede onderdeel argumenteert de verzoekende partij dat zij er niet toe is gehouden in haar verzoekschrift minutieus uiteen te zetten met welke passages uit haar nota geen rekening is gehouden, maar dat zij kan volstaan met een verwijzing naar het bijgevoegde stuk in kwestie, in het bijzonder omdat in het bestreden besluit totaal geen rekening is gehouden met de bedoelde nota en er zelfs niet aan de hand van een stijlformule naar wordt verwezen. Zij zet uiteen dat haar stedenbouwkundige bezwaren uitdrukkelijk en concreet blijken uit de bedoelde nota en betrekking hebben op de bestaanbaarheid van de aanvraag met de gewestplanbestemming "ambachtelijke zones en KMO's" vanuit het oogpunt van de aard en de omvang van de geplande activiteiten, op de vereiste bufferzone eigen aan industriegebieden, op mobiliteit, op de ontwikkelingsvoorkeur voor watergebonden activiteiten, op de impact op de plaatselijke waterinfrastructuur en op waterverontreiniging. De verzoekende partij beklemtoont dat elke beslissingnemende overheid in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel acht moet slaan op alle elementen die haar ter kennis worden gebracht door een partij die kan worden geacht te getuigen van een belang en dit op voorwaarde dat die bezwaren niet kennelijk irrelevant zijn voor de beoordeling van de aanvraag. Zij meent dat de reglementaire bepalingen ter zake niet op dermate restrictieve wijze mogen worden geïnterpreteerd, dat de beslissingnemende overheid er enkel toe zou zijn gehouden de bezwaren geformuleerd tijdens het openbaar onderzoek of door de indieners van het beroep te beantwoorden. De verzoekende partij verwijst in dat verband naar arrest nr. 189.872 van 29 januari 2009, waarin werd geoordeeld dat "(d)e minister (…) zijn

reglementaire verplichtingen slechts na(komt) wanneer zijn beslissing een antwoord bevat op alle bezwaren en argumenten die ter kennis van het bestuur waren", daarin begrepen "een argument dat eerder door een derde bij het dossier was gevoegd".

Beoordeling

Eerste onderdeel

11. Luidens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen moeten alle bestuurshandelingen met een individuele strekking uitdrukkelijk worden gemotiveerd, waarbij de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis van de beslissing liggen, moeten worden vermeld en afdoende moeten zijn om de beslissing te verantwoorden. Dit afdoende karakter betekent dat de gegeven motivering pertinent moet zijn, met andere woorden duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en draagkrachtig moet zijn, zodat de aangehaalde redenen volstaan om de beslissing te dragen.

Om aan deze verplichting tegemoet te komen is evenwel niet verplicht dat de beslissing op alle argumenten die voorafgaandelijk werden aangevoerd, een antwoord geeft. Het is noodzakelijk doch voldoende dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom bepaalde door de bezwaarindieners naar voren gebrachte stellingen, niet worden gevolgd.

Een motivering door verwijzing naar uitgebrachte adviezen is in principe niet verboden. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moeten de desbetreffende stukken zelf afdoende gemotiveerd zijn en mogen ze niet tegenstrijdig zijn. Ten

slotte dienen de stukken in de uiteindelijke beslissing te worden bijgevallen door de vergunningverlenende overheid.

12. Het bestreden besluit is formeel gemotiveerd, onder andere door verwijzing naar adviezen die in de besteden beslissing in extenso zijn opgenomen en die door de verwerende partij uitdrukkelijk worden bijgetreden. In die motivering wordt zowel ingegaan op de verwachte mobiliteitseffecten, de stofhinder en het risico op verontreiniging van de bodem en het grondwater.

Met betrekking tot de mobiliteit wordt aangegeven dat de hinder door vrachtwagens beperkt is "gelet op het feit dat het aantal bijkomende transporten beperkt blijft tot gemiddeld 2 per dag". Het komt aan de verzoekende partij toe om aan te tonen of minstens aannemelijk te maken dat het aantal transportbewegingen die de verwerende partij bij haar beoordeling heeft betrokken onjuist is of getuigt van een grove onderschatting rekening houdend met het voorwerp van het vergunde. Hoewel de verzoekende partij gewag maakt van een reeds bestaande gevaarlijke verkeerssituatie, kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat deze situatie op "zwaarwichtige wijze" verergert door het zeer beperkte bijkomend transportverkeer dat de vergunde inrichting genereert. Vergeefs zoekt de verzoekende partij steun in de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Balen. In die beslissing is immers sprake van een "aantasting van het rustig woongenot", niet van verkeersonveiligheid. De in het middel aangevoerde grieven laten derhalve niet toe te concluderen dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt door de mobiliteitshinder als "beperkt" aan te merken. Aangezien niet wordt aangetoond dat het bijkomende vrachtverkeer in hoofde van de vergunningverlenende overheid een dwingende reden vormde om de aanvraag te weigeren, is ook de kritiek van de verzoekende partij op de bijzondere vergunningsvoorwaarde waarin wordt opgelegd dat voor de aan- en afvoer van de grond maximaal gebruik moet worden gemaakt van de Kanaalweg, niet van doorslaggevend belang voor de beoordeling van de wettigheid van het bestreden besluit.

Het bestreden besluit bevat ook een uitdrukkelijke redengeving waaruit blijkt dat de aanvaardbaarheid van eventuele stofhinder werd onderzocht. De verwerende partij wijst ter zake op de hinderbeperkende maatregelen die genomen zullen worden, met name de besproeiing van de opslag met regenwater en de aanleg van een groenscherm. Uit de bestreden beslissing noch uit de voorafgaande adviezen blijkt dat de stofhinder slechts aanvaardbaar wordt geacht indien het gebruik van een sproei-installatie als bijzondere exploitatievoorwaarde wordt opgelegd. Derhalve bestaat er geen tegenstrijdigheid tussen de motivering van de bestreden besluit en het dictum ervan.

Wat de vrees tot uitloging van de vervuilde grond betreft, wordt in de bestreden beslissing erop gewezen dat er geen overloop naar de infiltratiezone aanwezig mag zijn van de betonplaat waarop deze grond wordt opgeslagen. De bestreden milieuvergunning bevat een bijzondere voorwaarde in die zin. Aldus wordt vastgesteld dat de verwerende partij voldoende aandacht heeft gehad voor dit aspect, zonder dat zij bij haar risico-inschatting de door de verzoekende partij geschetste hypothetische veronderstellingen diende te betrekken.

13. Met betrekking tot de verplichte aanleg van een groenscherm en de grootte hiervan, blijkt uit de motivering dat de beslissingnemende overheid deze verplichting in hoofdzaak oplegt met het oog op de beperking van de stofhinder voor de buurt. Uit het advies van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar blijkt immers dat groene buffers binnen een KMO-zone tussen de percelen onderling niet gewenst zijn binnen het kader van het optimale grondgebruik. Het huidige perceel is volledig binnen KMO-gebied gelegen, desalniettemin wordt een groenscherm van drie meter opgelegd, met uitzondering van de voorzijde van het perceel waar dit vijf meter dient te zijn, als buffer naar het woongebied toe. Op basis van deze vaststellingen wordt besloten dat de afwijking op de algemeen geldende regel van artikel 5.2.1.5, § 5, van Vlarem II, op afdoende wijze is

gemotiveerd, temeer daar deze bepaling zelf voorziet in de afwijkingsmogelijkheid in de milieuvergunning.

14. Met betrekking tot de toegestane afwijking op artikel 5.2.1.2, § 2, van Vlarem II, inzake de installatie en het gebruik van een geijkte weegbrug met automatische registratie, wordt vastgesteld dat ook deze bepaling expliciet voorziet in een mogelijkheid tot afwijking in de milieuvergunning. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat geen sprake is van het afschaffen van de weging, doch dat de modaliteiten van de bedoelde weging verschillen : in plaats van een geijkte weegbrug met automatische registratie, dient te worden voorzien in een geijkte wielasweger, een geijkt weegsysteem of een mobiele weegbrug; de resultaten dienen bijgehouden te worden in een register.

Tweede onderdeel

15. Met het bestreden besluit heroverweegt de deputatie van de provincie Antwerpen haar beslissing over de vergunningsaanvraag van de tussenkomende partij, nadat de Raad van State in zijn arrest nr. 214.497 van 7 juli 2011 had vastgesteld dat het aanvankelijk besluit van 12 mei 2010 niet afdoende motiveerde waarom de inrichting verenigbaar was met de planologische voorschriften. De verwerende partij heeft vervolgens de beroepsprocedure hernomen. In dit kader werden opnieuw een aantal adviezen ingewonnen.

De verzoekende partij, die geen beroep heeft ingediend tegen de in eerste aanleg genomen beslissing over de vergunningsaanvraag en als dusdanig niet rechtstreeks betrokken was bij de afwikkeling van de beroepsprocedure, toont niet aan dat de nota die zij op eigen initiatief aan de Provinciale Milieuvergunningscommissie heeft bezorgd, essentiële elementen bevatte die niet het voorwerp van onderzoek zijn geweest alvorens de verwerende partij tot haar beslissing is gekomen. Met het enkele feit dat de bestreden beslissing bedoelde nota niet vermeldt, wordt geen onzorgvuldigheid in de besluitvorming aangetoond.

Dergelijke vermelding wordt evenmin door de vereisten van de formele motiveringsplicht opgelegd.

Conclusie

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

16. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 8 van het inrichtingsbesluit, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel stelt zij dat op het vlak van de planologische verenigbaarheid van de gevraagde inrichting, het bestreden besluit zonder verdere motivering verwijst naar de verleende stedenbouwkundige vergunning, die op onwettige motieven steunt en daarom wordt aangevochten. Daarnaast, aldus de verzoekende partij, wordt in het bestreden besluit, zonder nadere motivering, het advies van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar "in aanmerking genomen", dat op zijn beurt verwijst naar de onwettige motieven van voormelde stedenbouwkundige vergunning. Wat de eigenlijke motivering van het bestreden besluit betreft, zet de verzoekende partij uiteen dat overeenkomstig artikel 8 van het inrichtingsbesluit gebieden voor ambachtelijke bedrijven en KMO's onder meer bestemd zijn voor kleine opslagplaatsen van goederen, gebruikte voertuigen en schroot, met uitzondering van afvalproducten van schadelijke aard, doch dat in het bestreden besluit niet afdoende wordt gemotiveerd waarom te dezen slechts sprake zou zijn van een "kleine" opslagplaats, in het bijzonder nu de opslag tot zes meter hoog reikt, een volume heeft van 7.650 m³ en een oppervlakte van 1.600 m², zich in de omgeving geen gelijkaardige opslag van

grond situeert en in eerste aanleg de milieuvergunning precies werd geweigerd wegens de planologische onverenigbaarheid ervan. De verzoekende partij meent dat door de omvang en de aard (aan- en afvoer van grond, stapeling in open lucht, stofhinder en moddersporen) van de gevraagde activiteiten de inrichting onverenigbaar is met de bestemming "zone voor ambachtelijke bedrijven en KMO-gebied" en thuishoort in industriegebied. Voorts betoogt de verzoekende partij dat in het bestreden besluit niet op concrete wijze wordt onderzocht of te dezen sprake is van de opslag van "afvalproducten van schadelijke aard", en dit terwijl in de aanvraag gewag wordt gemaakt van de opslag van "vervuilde grond". Voor zover in het bestreden besluit de planologische verenigbaarheid wordt afgeleid uit de vaststelling dat de inrichting in geen enkel ander bestemmingsgebied zou kunnen worden ondergebracht, merkt de verzoekende partij op dat die vaststelling onjuist is, dat zelfs indien die vaststelling juist zou zijn, zulks op zich niet kan leiden tot de conclusie dat de inrichting verenigbaar is met de bestemming "zone voor ambachtelijke bedrijven en KMO-gebied", en dat de eventuele kleinschaligheid van de activiteiten niet verhindert dat zij kunnen worden ondergebracht in een industriegebied, in het bijzonder wanneer het gaat over de opslag van afvalproducten van schadelijke aard.

In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat op grond van artikel 7.2.0 van het inrichtingsbesluit en de toelichtende omzendbrief een bufferzone van minstens vijftien meter breed dient te worden aangelegd rondom ambachtelijke zones, en zelfs van dertig meter breed wanneer dergelijke zone paalt aan een woongebied, wat te dezen het geval is.

17. Wat het eerste onderdeel betreft, verwijst de verwerende partij in haar memorie van antwoord naar de gunstige adviezen van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar en de Provinciale Milieuvergunningscommissie, waaruit duidelijk zou blijken dat de aanvraag een kleinschalige, tijdelijke opslagplaats voor grond betreft. Voorts herneemt de verwerende partij nagenoeg letterlijk de planologische overwegingen van het bestreden besluit. Zij meent dat

het bestreden besluit, waarin alle uitgebrachte adviezen integraal worden weergegeven, wel degelijk voldoet aan de formele motiveringsplicht.

Met betrekking tot het tweede onderdeel, antwoordt de verwerende partij dat het betrokken perceel niet in industriegebied, maar in een zone voor ambachtelijke bedrijven en KMO's is gelegen, zodat het argument van de bufferzone onjuist is. Voorts zet de verwerende partij uiteen dat het perceel aan een voldoende uitgeruste weg is gelegen, in een heterogene omgeving met zowel woningen als industrie, waarbij het straatbeeld wordt gekenmerkt door zowel vrijstaande als aaneengebouwde woningen, dat de geplande inrichting kleinschalig is ten opzichte van de reeds aanwezige bedrijven in de KMO-zone en zich in de omgeving inpast, dat de opslagplaats zich achteraan het perceel bevindt en op termijn aan het zicht zal worden onttrokken door bijkomende constructies vooraan het perceel aan de straatkant, dat binnen een KMO-zone groene buffers tussen de percelen onderling niet wenselijk zijn met het oog op optimaal grondgebruik, dat de geplande inrichting geen afbreuk doet aan de belevingswaarde van de omgeving noch het ruimtelijk evenwicht verstoort en dat reeds in de stedenbouwkundige vergunning als voorwaarde werd opgelegd om op de linker perceelsgrens een groenscherm aan te leggen van drie meter breed, in het belang van het uitzicht vanaf de zonevreemde woning aan de linkerzijde van het perceel.

18. De verzoekende partij dupliceert wat het tweede onderdeel betreft, dat een gebied voor ambachtelijke bedrijven en KMO's overeenkomstig artikel 2.3 van het inrichtingsbesluit deel uitmaakt van de industriegebieden en dat ook de toepasselijke omzendbrief expliciet over gebied voor ambachtelijke bedrijven en KMO's handelt. Daarnaast stelt de verzoekende partij dat de elementen uit het bestreden besluit waarnaar wordt verwezen in de memorie van antwoord, betrekking hebben op een groenscherm tussen percelen in KMO-gebied onderling, doch geen uitstaans hebben met de bufferzone waarvan sprake in artikel 7.2.0 van het inrichtingsbesluit.

19. De tussenkomende partij betoogt, wat de planologische verenigbaarheid betreft, dat in het bestreden besluit vooreerst wordt verwezen naar het gunstig advies van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar en dat de verzoekende partij niet aantoont dat de motivering van dat advies feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is. Volgens de tussenkomende partij valt niet in te zien op grond van welke relevante parameters, andere dan de afmetingen van de opslagplaats en de verhouding tot de reeds in het gebied aanwezige activiteiten, de omvang van de opslagcapaciteit kan worden beoordeeld. De tussenkomende partij stelt vast dat het bestreden besluit daarnaast gebaseerd is op het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie. Zij zet vervolgens uiteen dat volgens de rechtspraak van de Raad van State de grootte van een opslagplaats geen decisief criterium is om uit te maken of een opslagplaats vergunbaar is binnen een gebied voor ambachtelijke bedrijven en KMO's en dat volgens diezelfde rechtspraak artikel 8.2.1.3 van het inrichtingsbesluit geen criteria bevat om te oordelen of een commerciële inrichting een ambachtelijk bedrijf of een KMO betreft, zodat de vergunningverlenende overheid ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en het toezicht van de rechter op de uitoefening hiervan marginaal is. Gelet op die rechtspraak, meent de tussenkomende partij dat in het bestreden besluit voldoende naar recht wordt verantwoord waarom de betrokken aanvraag als kleine opslagplaats kan worden vergund binnen de zone voor ambachtelijke bedrijven en KMO's.

Voorts stelt de tussenkomende partij dat noch in artikel 7, noch in artikel 8 van het inrichtingsbesluit is voorzien in de verplichting van een groenscherm van vijftien dan wel dertig meter breed, zodat de in het middel aangevoerde bepalingen niet kunnen zijn geschonden door het bestreden besluit. De tussenkomende partij meent dat de motivering in het bestreden besluit omtrent het groenscherm van drie meter breed volstaat, nu de omvang van de inrichting niet tot een breder groenscherm noopt, een buffer ten opzichte van het naastliggend perceel van de verzoekende partij niet wenselijk is om reden van efficiënt ruimtegebruik en de verzoekende partij niet aantoont om welke reden te dezen een breder groenscherm zou moeten worden aangelegd.

20. In haar laatste memorie laat de verzoekende partij nog gelden, wat het eerste onderdeel betreft, dat de formele motiveringsplicht vereist dat uit het bestreden besluit concreet blijkt waarom de vergunningverlenende overheid tot de conclusie is gekomen dat de inrichting daadwerkelijk een KMO is. De verzoekende partij meent dat te dezen niet aan die vereiste is voldaan. Zij merkt op dat het niet aan haar toekomt om te verduidelijken waarom de inrichting niet verenigbaar is met de bestemmingsvoorschriften, maar aan de verwerende partij om te motiveren waarom zulks wel het geval is. De verzoekende partij stelt dat zelfs indien de verwerende partij in het bestreden besluit het advies van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar tot het hare zou hebben gemaakt, hieruit nog steeds niet blijkt waarom de geplande opslagplaats als "klein" en "onschadelijk" moet worden beschouwd. Dit klemt volgens de verzoekende partij des te meer, nu de milieuvergunning in eerste aanleg precies omwille van die problematiek werd geweigerd. De omstandigheid dat de omvang van de opslag niet decisief zou zijn voor het vergunbaar karakter van de inrichting, betekent volgens haar niet dat met die omvang geen enkele rekening moet worden gehouden, in het bijzonder gelet op het aanpalende woongebied. De verzoekende partij verwijst naar haar verzoekschrift en toelichtende nota, ingediend bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen in het kader van haar beroep tegen de stedenbouwkundige vergunning, waarin zij de planologische onverenigbaarheid van de inrichting aantoont, naar welke argumentatie zij reeds uitdrukkelijk heeft verwezen in haar verzoekschrift in de voorliggende procedure en welke stukken ook zijn opgenomen in de stukkenbundel bij het voorliggende beroep.

Wat het tweede onderdeel betreft, argumenteert de verzoekende partij dat het gegeven dat een bufferzone in de zin van artikel 7.2.0 van het inrichtingsbesluit een bij industriegebieden te situeren strook is, met een hoofdzakelijk stedenbouwkundige, esthetische en ordeningsfunctie, die niet tot doel heeft de ongemakken verbonden aan de exploitatie van hinderlijke inrichtingen te beperken tot een aanvaardbaar niveau, geen afbreuk doet aan haar belang bij dit middelonderdeel. Voorts stelt de verzoekende partij dat de

omzendbrief van 8 juli 1997 interpretatieve waarde heeft en als leidraad dient voor de interpretatie van de bepalingen van het inrichtingsbesluit, zodat in het bestreden besluit alsnog diende te worden aangegeven waarom het in dit concrete dossier verantwoord zou zijn om af te wijken van het niet-bindend voorschrift van de vijftien meter brede bufferstrook. De verzoekende partij benadrukt dat het in de stedenbouwkundige vergunning opgelegde groenscherm van drie meter breed geen uitstaans heeft met de bufferstroken bedoeld in artikel 7.2.0 van het inrichtingsbesluit.

Beoordeling

Eerste onderdeel

21. Het wordt niet betwist dat de vergunde inrichting volgens het gewestplan Herentals-Mol gelegen is in een KMO-gebied. In het kader van het onderzoek van de wettigheid van de verleende milieuvergunning moet de Raad van State nagaan of het bestuur naar behoren heeft onderzocht of het bedrijf, wegens de hinder die het veroorzaakt, wel een plaats heeft in een KMO-gebied.

Artikel 8 van het inrichtingsbesluit bepaalt :

> "2.1. Voor de industriegebieden kunnen de volgende nadere aanwijzingen worden gegeven :
> (…);
> 2.1.3. de gebieden voor ambachtelijke bedrijven en de gebieden voor kleine en middelgrote ondernemingen. Deze gebieden zijn mede bestemd voor kleine opslagplaatsen van goederen, gebruikte voertuigen en schroot, met uitzondering van afvalproducten van schadelijke aard".

Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat de verwerende partij de aangevraagde inrichting verenigbaar acht met het aangehaalde bestemmingsvoorschrift. De desbetreffende motieven spitsen zich concreet toe op de toestand ter plaatse alsmede op de specifieke kenmerken van de inrichting en de omvang van de beoogde activiteiten. Op basis van deze elementen

is de verwerende partij tot de vaststelling gekomen dat de kwestieuze inrichting enkel in een KMO-gebied kan worden toegelaten.

De in het bestreden besluit vermelde motieven zijn niet stereotypisch of nietszeggend. Om aan de formele motiveringsplicht te voldoen, is het voldoende dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd en de in beroep verdedigde stellingen niet worden aangenomen.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat het om een eerder kleinschalige bedrijvigheid gaat, minstens dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is gemotiveerd, volgt uit artikel 8.2.1.3 van het inrichtingsbesluit vooreerst niet dat de verwerende partij haar beoordeling van de planologische verenigbaarheid van de inrichting op decisieve wijze moest laten afhangen van de hoeveelheid grond die ter plaatste wordt opgeslagen, met uitsluiting van alle andere criteria die relevant zijn om een inrichting al dan niet als een KMO te beschouwen. Te dezen heeft de verwerende partij tevens acht geslagen op het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie waarin wordt gepreciseerd dat het gaat om een "eenmansbedrijf", dat actief is in het kader van de uitvoering van aannemingswerken en grondverzet, en dat in dit kader ruimte nodig heeft voor de tijdelijke opslag van grond en stalplaats van voertuigen (kraan, tractor, gronddumper, ...) , om vervolgens te besluiten tot de "eerder geringe omvang" van het bedrijf zelf. Daarenboven heeft de verwerende partij erop gewezen dat "minder dan de helft van het perceel benut (wordt) voor de opslag van grond" en dat van "grootschalige activiteiten" geen sprake zal zijn. De bestreden beslissing doet bovendien op voldoende duidelijke wijze de redenen kennen waarom de opslag van uitgegraven bodem - rekening houdend met de herkomst ervan - niet als de opslag van een gevaarlijke afvalstof wordt beschouwd.

Het loutere feit dat de beroepsinstantie tot een andere beoordeling komt dan de in eerste aanleg beoordelende overheid, leidt op zich niet tot de vaststelling dat de beroepsinstantie haar appreciatievrijheid kennelijk onredelijk heeft aangewend of de betrokken planologische voorschriften foutief heeft geïnterpreteerd.

Tweede onderdeel

22. De bufferzone waarvan sprake in artikel 7.2.0 van het inrichtingsbesluit is bedoeld als een binnen de grenzen van het industriegebied te situeren strook met een hoofdzakelijk esthetische en stedenbouwkundige functie, waarvan de breedte en ook de aanleg dienen te worden bepaald in de stedenbouwkundige vergunning verleend voor de randpercelen of - wat hier van geen belang is - naar aanleiding van de goedkeuring van een verkavelingsplan of de vaststelling van een aanlegplan voor het gebied. Een milieuvergunningsaanvraag kan dan ook niet geweigerd worden wegens de ontstentenis van een voldoende bufferzone zoals bedoeld in artikel 7.2.0 van het inrichtingsbesluit. Het bestreden besluit diende derhalve ook geen motivering te bevatten omtrent de beweerde ontoereikendheid van de bestaande bufferzone.

Conclusie

Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

23. In een derde middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 21, § 2, van Vlarem I, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet uiteen dat in het bestreden besluit bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de inrichting met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening geen rekening wordt gehouden met het ontwikkelingsbeleid, zoals dit blijkt uit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (hierna : RSV) en het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van de gemeente Balen, om op bedrijventerreinen langs kanalen in watergebonden activiteiten te voorzien. Nochtans, zo stelt de verzoekende partij, is het betrokken perceel gelegen in de onmiddellijke omgeving van het kanaal Dessel-Kwaadmechelen, zodat het voor de hand ligt dat hier activiteiten zouden plaatsvinden die gebruik maken van de waterwegen. Voorts meent de verzoekende partij dat het bestreden besluit kennelijk onredelijk is en een concrete motivering ontbeert, voor zover daarin wordt gesteld dat de ruimtelijke impact van de inrichting beperkt zou blijven door de beperkte oprichting van constructies, de beperkte hoogte van de opslag en de beperkte visuele hinder als gevolg van de groenbuffer. Volgens de verzoekende partij kan niet in redelijkheid worden gesteld dat de opslag van de grond beperkt zou zijn, nu die opslag tot zes meter hoog zal reiken met een volume van meer dan 7.000 m³. Evenmin zou op concrete wijze worden aangegeven waarom de groenbuffer van aard zou zijn om de ruimtelijke impact van de inrichting aanvaardbaar te maken. Voor zover op het vlak van schaal, ruimtegebruik en bouwdichtheid het bestreden besluit enkel vermeldt dat de opslag slechts minder dan de helft van het perceel zal innemen, stelt de verzoekende partij dat, gelet op de omvang en hoogte van de opslag, dit geen afdoende motivering uitmaakt en nergens wordt aangegeven dat dergelijke opslag "zich naar schaal verhoudt" en bestaanbaar is met de omgeving langs de Langvennen. Waar volgens het bestreden besluit het uitzicht van de omgeving zou worden gedetermineerd door haar eigen bedrijf, wijst de verzoekende partij erop dat de andere in de onmiddellijke omgeving gelegen percelen en woningen, alsook het straatbeeld dat gekenmerkt wordt door aaneengesloten eengezinswoningen, niet in de beoordeling werden betrokken. Voorts betoogt de verzoekende partij dat op het vlak van mobiliteit de motivering van het bestreden besluit beperkt is tot de verklaring van de aanvrager dat slechts gemiddeld twee bijkomende transporten per dag zullen plaatsvinden en merkt zij op dat het aantal vervoersbewegingen van en naar de inrichting

nauwelijks werd onderzocht en dat de problematiek van de verkeersveiligheid ter hoogte van de toegang tot de inrichting en richting Kanaalweg niet in overweging werd genomen. Tot slot stelt zij dat de vermelding dat "er evenmin een invloed te vrezen is op de gezondheid, het gebruiksgenot en de veiligheid van de woningen in de omgeving in het algemeen" een loutere stijlformule is, dat de beoordeling beperkt is tot de eventuele stofhinder en dat elke beoordeling van de mogelijke hinder ten gevolge van de opslag van vervuilde grond en de eventueel daaruit voortvloeiende bodemverontreiniging ontbreekt.

24. De verwerende partij antwoordt dat in het bestreden besluit de verenigbaarheid van de inrichting met de goede ruimtelijke ordening omstandig wordt gemotiveerd. Dat in het bestreden besluit geen rekening zou zijn gehouden met de ligging van de inrichting naast een kanaal, acht zij onjuist, nu als bijzondere voorwaarde wordt opgelegd dat "(b)ij de aan- en afvoer van grond (…) men maximaal gebruik (dient) te maken van de kanaalweg" en ook in het advies van de afdeling Milieuvergunningen wordt verwezen naar het gebruik van de Kanaalweg teneinde overmatige hinder door de transportbewegingen te voorkomen. Wat betreft de argumenten omtrent de kleinschaligheid van de opslag en inzake de hinder door de geplande inrichting, verwijst de verwerende partij naar haar repliek in het kader van het tweede middel.

25. In haar memorie van wederantwoord dupliceert de verzoekende partij dat noch de aangehaalde bijzondere vergunningsvoorwaarde noch het advies van de afdeling Milieuvergunningen, rekening houden met de in het RSV voorziene beleidsontwikkelingen.

26. De tussenkomende partij stelt dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden besluit geen rekening diende te houden met de bepalingen van het RSV en van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van de gemeente Balen, aangezien artikel 2.1.2, § 7, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna : VCRO) bepaalt dat de ruimtelijke structuurplannen geen beoordelingsgrond vormen voor vergunningsaanvragen. De tussenkomende partij

wijst op het nieuw planologisch kader, zoals ontwikkeld in het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, dat stelt dat de structuurplannen enkel bindend zijn voor de overheid en dit in het kader van de opmaak van ruimtelijke uitvoeringsplannen, zodat, zolang een structuurplan niet is omgezet in ruimtelijke uitvoeringsplannen, het geen gevolgen sorteert voor individuele burgers en dus geen beoordelingskader vormt voor vergunningsaanvragen. Volledigheidshalve merkt zij op dat de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen van het RSV niet zijn opgenomen in het bindend gedeelte van het betreffende structuurplan en dat, wat het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan Balen betreft, zelfs geen bepalingen in het verzoekschrift worden geciteerd. Daarenboven zet de tussenkomende partij uiteen dat met betrekking tot de watergebonden bedrijvigheid in voormeld gemeentelijk ruimtelijk structuurplan enkel wordt bepaald dat "(d)e gemeente (…) de hogere overheden (vraagt) om bij de ontwikkeling van regionale bedrijventerreinen de transportmogelijkheden via de kanalen maximaal te benutten", zodat hierin nergens wordt gesteld dat niet-watergebonden bedrijfsactiviteiten niet zouden kunnen worden vergund in het KMO-gebied "Langvennen", dat immers geen regionaal, doch een lokaal bedrijventerrein betreft. De tussenkomende partij merkt hierbij nog op dat haar bedrijfsterrein niet aansluit op het kanaal, nu zich tussenin de bedrijfsterreinen situeren van een dochteronderneming van de verzoekende partij. Vervolgens argumenteert de tussenkomende partij dat het middel van een zekere tweeslachtigheid getuigt, nu de verzoekende partij bijzonder streng is met betrekking tot het niet-watergebonden karakter van de geplande inrichting, doch heel wat milder wat de eigen activiteiten betreft, die nochtans bij uitstek niet-watergebonden zijn en waarbij de website van de verzoekende partij uitdrukkelijk melding maakt van het feit dat leveringen en afhalingen bij haar dochteronderneming dienen te gebeuren via de openbare weg en bij voorkeur per vrachtwagen. De tussenkomende partij meent dat, gelet op het voorgaande, de verzoekende partij geen belang heeft bij het middel. Tot slot betoogt de tussenkomende partij dat de verzoekende partij niet aantoont dat de motivering van het bestreden besluit omtrent "de schaal en het ruimtegebruik" en de "transporthinder" feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn en evenmin

aannemelijk maakt dat de twee bijkomende transporten per dag dermate ernstige hinder zullen veroorzaken dat de verkeersleefbaarheid van de omgeving in het gedrang zal komen of de grenzen van het aanvaardbare zullen worden overschreden.

27. In haar laatste memorie stelt de verzoekende partij dat de omstandigheid dat overeenkomstig artikel 2.1.2, § 7, VCRO een vergunning niet mag worden verleend of geweigerd op grond van de bepalingen van een ruimtelijk structuurplan, niet betekent dat de verwerende partij te dezen geen rekening diende te houden met de vooropgestelde watergebonden bedrijvigheid op de terreinen rond de kanaalweg. De verzoekende partij wijst in dat verband op artikel 4.3.1, § 2, 2°, VCRO, dat bepaalt dat de overeenstemming van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van onder meer de in de omgeving bestaande toestand, doch de vergunningverlenende overheid ook rekening kan houden met beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot aandachtspunten zoals ruimtegebruik, mobiliteitsimpact en functionele inpasbaarheid. Volgens de verzoekende partij kan het niet de bedoeling zijn dat voormeld artikel 4.3.1, § 2, 2°, dode letter wordt telkenmale beleidsmatig gewenste ontwikkelingen worden opgenomen in een ruimtelijk structuurplan. Wanneer de vergunningverlenende overheid haar langetermijnvisie in kaart heeft gebracht met een ruimtelijk structuurplan, maar intussen nog geen ruimtelijk uitvoeringsplan heeft kunnen opmaken, zou zij deze beleidslijnen dan niet in rekening kunnen brengen. De verzoekende partij meent dat door het in overweging nemen van de gewenste ontwikkeling van watergebonden activiteiten aan de Kanaalweg, de verwerende partij niet de draagwijdte van artikel 2.1.2, § 7, VCRO zou hebben geschonden. De loutere omstandigheid dat de vergunningverlenende overheid een vergunning zou weigeren op grond van beleidsmatig gewenste ontwikkelingen, terwijl die beleidsopties ook zouden zijn opgenomen in een ruimtelijk structuurplan, maakt volgens de verzoekende partij die weigeringsbeslissing niet onwettig.

Beoordeling

28. Artikel 2.1.2, § 7, VCRO bepaalt dat de ruimtelijke structuurplannen geen beoordelingsgrond vormen voor vergunningsaanvragen, noch voor het stedenbouwkundig uittreksel en attest. Uit die bepaling volgt dat de bevoegde overheid bij de beoordeling van een individuele milieuvergunningsaanvraag geen rekening moet houden met de algemene beleidsopties van een ruimtelijk structuurplan.

29. Aanvullend bij hetgeen bij de beoordeling van het eerste en het tweede middel werd uiteengezet, blijkt dat de verwerende partij het advies van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 25 augustus 2011 is bijgevallen. Met betrekking tot de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening, wordt in dit advies aangegeven dat het betrokken perceel "gelegen (is) in een heterogene omgeving waar in de Langvennen zowel woningen, als industriële activiteiten aanwezig zijn door het bedrijf Baeck & Jansen (staal en aluminium bouw)", dat "het straatbeeld verder in de straat bestaat uit zowel vrijstaande als gekoppelde eengezinswoningen", dat "achter het noordelijk woonlint (…) parkgebied (is), en aan de overzijde van de spoorweg (…) natuurgebied aanwezig (is), dat "het geplande bedrijf (…) relatief kleinschalig (is) ten opzichte van de aanwezige bedrijven en de KMO-zone en (zich) in(past) in de omgeving" en dat de "voorziene activiteit en de voorliggende inplanting (…) geen afbreuk (doen) aan de belevingswaarde van de omgeving en (…) het ruimtelijk evenwicht niet (verstoort)".

Bij de beoordeling van de verenigbaarheid van een inrichting met de goede plaatselijke ordening, kan de Raad van State zich niet in de plaats stellen van de ter zake bevoegde overheid. Hij vermag enkel na te gaan of de beoordeling waartoe deze laatste is gekomen, uitgaat van correcte feitelijke en in rechte aanvaardbare gegevens en of haar appreciatie niet kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij toont te dezen niet aan dat de verwerende partij, door zich te baseren op de in het advies van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar

bijgebrachte elementen, is uitgegaan van onjuiste feitelijke of in rechte onaanvaardbare gegevens, noch dat haar appreciatie van al deze beoordelingselementen kennelijk onredelijk zou zijn.

Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

30. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid (hierna : DIWB), van de artikelen 3 en 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 juli 2006 tot vaststelling van nadere regels voor de toepassing van de watertoets, tot aanwijzing van de adviesinstantie en tot vaststelling van nadere regels voor de adviesprocedure bij de watertoets, vermeld in artikel 8 DIWB (hierna : het besluit van 20 juli 2006), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet uiteen dat in het bestreden besluit geen rekening wordt gehouden met de (deel)bekkenbeheersplannen of dit minstens niet blijkt, dat evenmin het advies werd ingewonnen van de door de Vlaamse regering aangewezen instantie, terwijl in geval van twijfel dergelijk advies steeds vereist is en dat in het bestreden besluit louter wordt verwezen naar de watertoets die is uitgevoerd in het kader van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag, terwijl in het licht van artikel 4 van het besluit van 20 juli 2006 een beslissing over een vergunningsaanvraag een eigen beoordeling moet bevatten omtrent de verenigbaarheid van de vergunningsplichtige activiteit met het watersysteem. Bovendien merkt de verzoekende partij op dat de verwijzing naar de in het kader van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag uitgevoerde watertoets geen wettige motivering kan vormen, nu de stedenbouwkundige vergunning, ook op het vlak van de watertoets, onwettig is. In dat verband verwijst de verzoekende partij

naar haar verzoekschrift ingediend bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Ten slotte stelt de verzoekende partij dat in het bestreden besluit weliswaar wordt vastgesteld dat door de toename van de verharde oppervlakte de infiltratie van het hemelwater in de bodem wordt beperkt, doch niet op concrete wijze wordt aangegeven waarom een regenwateropvang van 7.500 liter en een infiltratiezone dit afdoende zouden compenseren.

31. De verwerende partij herneemt in haar memorie van antwoord de motivering van het bestreden besluit en acht deze afdoende. Zij stelt dat zoals bij alle milieuvergunningsaanvragen en beroepen ter zake ingediend bij de provincie, de beoordelingsschema's van de watertoets werden doorlopen en werd onderzocht of de gevraagde activiteiten invloed hebben op het watersysteem en of wateradviezen moesten worden ingewonnen. Zij merkt op dat de geplande inrichting gelegen is in niet-overstromingsgevoelig gebied, dat de aangevraagde activiteiten na het doorlopen van de beoordelingsschema's van de watertoets irrelevant bleken en dat bijgevolg geen wateradviezen werden gevraagd, daar dit niet wettelijk vereist was. Voorts argumenteert de verwerende partij dat in een milieuvergunning wel degelijk kan worden verwezen naar de watertoets, uitgevoerd in het kader van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag, aangezien "hier net dezelfde regels gelden" en dat op de argumenten aangevoerd voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen niet kan worden geantwoord, nu deze niet bekend zijn en een afzonderlijke procedure betreffen.

32. De verzoekende partij dupliceert dat uit het bestreden besluit niet blijkt dat de beoordelingsschema's van de watertoets zouden zijn doorlopen of de invloed van de aangevraagde activiteiten op het watersysteem zou zijn onderzocht. Daarnaast stelt zij dat nergens in het bestreden besluit wordt aangegeven waarom de verwerende partij zich aansluit bij de overwegingen omtrent de watertoets opgenomen in de stedenbouwkundige vergunning.

33. De tussenkomende partij betoogt dat het bestreden besluit wel degelijk een motivering omtrent de watertoets bevat, waarin wordt gesteld dat geen

sprake is van een nadelige invloed op de watersystemen, aangezien de geplande inrichting niet in overstromingsgevoelig gebied is gelegen, aan de toename van de verharding van de oppervlakte van het betrokken perceel wordt geremedieerd door de infiltratie van hemelwater en de richtlijn voor vegetatiewijziging niet van toepassing is nu het gaat om lijnvormige elementen. De tussenkomende partij wijst op de beoordelingsschema's waarvan sprake in artikel 3 van het besluit van 20 juli 2006 en in zijn bijlage en stelt dat haar vergunningsaanvraag geen werkzaamheden betreft waarop die beoordelingsschema's betrekking hebben, zodat met deze aspecten van de watertoets geen rekening moest worden gehouden in het bestreden besluit. Vervolgens zet zij uiteen dat te dezen de watertoets volledig werd uitgevoerd, nu alle voor de betrokken aanvraag relevante elementen zoals opgenomen in artikel 3 van het besluit van 20 juli 2006 werden beoordeeld in het bestreden besluit. Zo wijst de tussenkomende partij erop dat voor zover uit het beoordelingsschema met betrekking tot de aanleg van verhardingen blijkt dat geen advies nodig is indien is voldaan aan de gewestelijke stedenbouwkundige verordening hemelwater, in het bestreden besluit terecht wordt gesteld dat de watertoets niet is geschonden, gelet op de hemelwaterput van 7.500 liter en de infiltratievoorziening. Ook zou in het bestreden besluit terecht worden gesteld dat het beoordelingsschema met betrekking tot de wijziging van vegetatie niet dient te worden toegepast, omdat het rooien van lijnvormige rijen bomen niet onder het begrip "vegetatiewijziging" valt. Voorts meent de tussenkomende partij dat in het bestreden besluit wel degelijk wordt stilgestaan bij de problematiek van de uitloging van mogelijk verontreinigde grond, aangezien wordt gesteld dat maatregelen moeten worden genomen om hemelwater, afkomstig van de betonplaat waarop grond met onbekende chemische samenstelling wordt gestockeerd, niet te laten infiltreren via het infiltratiebekken, wordt verwezen naar de voorwaarden voor opslag en verdeling van brandstoffen opgenomen in de Vlarem-reglementering en wordt aanvaard dat de aanvraag voldoet aan de voorwaarden van de gewestelijke stedenbouwkundige verordening hemelwater. Volgens de tussenkomende partij slaagt de verzoekende partij er niet in aan te tonen dat de in het bestreden besluit opgelegde maatregelen, inzonderheid deze met betrekking tot de ondergrondse houder en de infiltratiezone, niet zouden

volstaan om een nadelig effect op het watersysteem te voorkomen, noch zou de verzoekende partij erin slagen de vaststelling in het bestreden besluit, dat de aanvraag in overeenstemming is met de gewestelijke stedenbouwkundige verordening hemelwater, te ontkrachten. De tussenkomende partij zet nog uiteen dat het advies van de afdeling Operationeel Waterbeheer niet tijdig werd uitgebracht, dat de Provinciale Milieuvergunningscommissie evenwel het eerdere advies van die afdeling tot het hare heeft gemaakt, dat in bedoeld advies ter voorkoming van mogelijke uitloging van verontreinigde grond wordt gesteld dat de afwatering van de opslagplaats voor grond met onbekende chemische samenstelling niet mag infiltreren in de bodem en dat in het bestreden besluit hieraan wordt tegemoetgekomen door het opleggen van de door de afdeling Milieuvergunningen voorgestelde vergunningsvoorwaarde dat "geen overloop tussen de hemelwateropvang afkomstig van de betonplaat en het infiltratiebekken aanwezig (mag) zijn". Ten slotte merkt de tussenkomende partij op dat in het licht van het voorgaande de verzoekende partij niet aantoont dat bij het nemen van het bestreden besluit onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de relevante waterbeheersplannen of dat dit besluit ter zake bijkomende motivering diende te bevatten.

34. In haar laatste memorie laat de verzoekende partij nog gelden dat de loutere vaststelling dat het perceel niet in overstromingsgevoelig gebied is gelegen, niet uitsluit dat schadelijke effecten kunnen optreden en aldus op zich niet volstaat als watertoets. Daarnaast benadrukt zij dat door geen rekening te houden met de (deel)bekkenbeheersplannen voor de Waterschap Grote Nete, Molse Nete en Grote Laak, uit het bestreden besluit niet blijkt dat, gelet op de in die plannen opgenomen situatieanalyse, knelpunten, visie, actie en maatregelen, de te verwachten schadelijke effecten van de inrichting voldoende zullen kunnen worden opgevangen. Ten slotte stelt de verzoekende partij dat in het bestreden besluit niet wordt tegemoetgekomen aan de problematiek van het mogelijk verontreinigd hemelwater.

Beoordeling

35. Met betrekking tot de waterproblematiek wordt in het bestreden besluit gesteld dat het perceel in kwestie niet gelegen is in een overstromingsgevoelig gebied en dat de uitbreiding van de verharde oppervlakte wordt gecompenseerd door een regenwateropvang en een infiltratiezone. Rekening houdend met het voorwerp van de vergunde exploitatie en de in de corresponderende stedenbouwkundige vergunning opgelegde maatregelen ter compensatie van de vermindering van de hemelwaterinfiltratie, toont de verzoekende partij niet aan dat de uitgevoerde watertoets niet tegemoet komt aan de door artikel 8 van het DIWB opgelegde vereisten. Daarbij komt het niet aan de verwerende partij toe om de genoemde stedenbouwkundige vergunning wegens onwettigheid buiten toepassing te laten.

Het vierde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien maart tweeduizend veertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Bert Thys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

bijgestaan door

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Bart Tettelin	**Luc Hellin**